

θαρραλεωτέρα ἢ πρότερον, ὡς ἂν ἐπροσκάθει νὰ καταδάσῃ τὴν τύχην αὐτὴν. Αἱ ἐλπίδες τῆς Λελίας κῆσαν καθόσον καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ Φραγκίσκου ἢ δὲ δυνάμεις ἤτις ἐγκατέλιπε τὸν ἄλλοτε τόσον γυναικίον τοῦτον ἄνθρωπον, μετέβαιναν εἰς τὸ ἀσθενὲς κορμίον. Καὶ αὐταὶ αἱ φυσικαὶ τῆς δυνάμεις ἐπληρέσθησαν ὑπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ πνεύματός της. Τὸ νευρικὸν αὐτῆς σύστημα ἐφαίνετο ἐν καλλίστῃ καταστάσει, αἱ παρειαὶ τῆς ἐχρωματίζοντο θαυμάζον, τὸ δὲ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν της κατέστη ζωηρότερον.

Ἡ ψυχρὰ καὶ ιωθρὰ φαντασία τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἔχει εἰς τοιαύτας περιστάσεις οὐδὲ τὸ ἥμισυ τοῦ πολυμηχάνου τῆς ζωηρᾶς φαντασίας τῆς γυναικός. Ἡ Λελία ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τὴν τύχην, ἐστρεψε τὸ ἔθνος πρὸς τοὺς ναοὺς, πρὸς τοὺς ἀγίους καὶ πρὸς τοὺς μάρτυρας τοὺς μᾶλλον σεβαστοὺς τῆς χώρας. Ἐδεήθη αὐτῶν γονυπετῆς καὶ δακρυβρόδου· ἐπεκαλέσθη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὄνειρους της, κατέφυγεν εἰς τὸ περὶ τύχης τῶν ποιημάτων τοῦ Δάντε· ἐπροσπάθησε νὰ ἐξαγάγῃ συμπέρασμα καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συμβολικῆς· καὶ μυστηριώδους διαλέκτου τῶν ἀστέρων, τῆς οὐρανοῦ ταύτης ποιήσεως.

Τὸ ἔτος ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὸ τέρμα του, καὶ τὸ ποσὸν ὅπερ ὁ χρυσοθήρας συνήθροισε, ἂν καὶ οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, ἀπέγειν ὅμως πολὺ τὸ πραγματικῶς ἀπατιουμένου. Ἐπῆλθε καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα συνωδευμένη μετ' τρομερᾶν καταγίδα, καὶ ἡ νύξ ψυχρὰ καὶ σκοτεινὴ κατέλαβε τὸν χρυσοθήραν ἐργαζόμενον. Διητᾶτο ὁ δυστυχὴς ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ γέροντος Νικολοῦ· ὅτε δὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀπεσβέσθη ἐν τῇ κοιλάδι, εἶδε μετ' συντετριμμένην καρδίαν, ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας ἀπειρηθίμων φώτων, ὅτι ἡ τελετὴ δὲν εἶχε λησμονηθῆ. Ἄλλ' ὀλίγος χρόσος δὲν εὕρισκεν εἰσέτι, τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐρευνά του, ὡς ὁ κάταπονιζόμενος ἄνθρωπος προσκολλᾶται πρὸς τὸ ἐνώπιόν του ἐλάχιστον κλωνίον χόρτου. Ὅποιοι ἄρα γὰρ τῆς Λελίας ὄνειρος τὸν ἀπησχόλει τὴν ὥραν ἐκείνην! Ἡ Λελία τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴ παύσῃ τὰς ἐρεῦνας μετ' αὐτοῦ ὁ μακρυνὸς ἤχος τοῦ ὠρολογίου τῆς ἐκκλησίας ἤθελε διὰ παντός κατιστρέψῃ τὰς ἐλπίδας των.

Ἐν τοσούτῳ ἡ τύχη τῷ ἐφαίνετο μειδιῶσα· εἶχεν ἀνακαλύψει μικρὰν τινα κάθητον φλέβα χρυσοῦ, καὶ δυνατὸν ἢ φλέψ αὐτῆ, ἂν καὶ λίαν ἀσήμαντος, νὰ ὠδήγησιν εἰς ἐτέραν φλέβαν ὀριζόντιον, ἀποτελοῦσαν βέβαιον γαί, ἥτοι σωρὸν, εἰς τὸν ὅποιον ὁ χρυσοῦς εἶναι ἀφθονος καὶ ἐξωρούσιμος.

Ἐν τούτοις τὸ ἔργον ἦτο ἐπίπονον, καὶ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ, διότι αἱ δυνάμεις του εἶχον σχεδὸν ἐξαντληθῆ· ἡ καταγίς τῷ ἐπλητε τὸ πρόσωπον μετ' ὀσμῆν, τὸ δὲ σκότος ἠῤῥανεν ἀναπᾶσαν σιγμῆν. Ἡσθάνετο ὁ δυστυχὴς τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας· ψυχρὸς ἰδρῶς κατέβρεεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του· καὶ ὅτε αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀπεχαιρέτησαν τὰς πλευρὰς τοῦ ὄρους, κατέπεσε κατὰ γῆς ἀνασθητός.

Ἡ γνῶσις πόσον καιρὸν εἶχε διαμείνει εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν, ὅτε ἀνεκλήθη εἰς τὴν ζωὴν ὑπὸ ἥχου ὁμοίου

πρὸς ἀνθρωπίνην φωνήν. Ἡ καταγίς ἐμυκάτο τρομερὰ ἐπὶ τὸ ὄρος, τὸ δὲ σκότος ἦτο ἀπόλυτον· ἀλλὰ σφίγας τὴν κεφαλὴν εἶδε εἰς μικρὰν ἀπόστασιν φῶς· ἡ καρδία του ἤρρισε νὰ πάλλῃ ἐκ νέου. Τὸ φῶς ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, καὶ εἶδε μορφήν ἀνθρωπίνην ἐνδεδυμένην μετ' λευκὰ ἱμάτια.

— Λεβία! ἀνέκραξε μετ' ἐπιλήθεως ἄμα καὶ τρόμου προσληπτικῶ ἀνεγνωρίσας τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὠραίας του ἐρωμένης.

— Μὴ γάνης καιρὸν, εἶπεν ἡ νεανίς, ἐμπορεῖς δέομαι νὰ κατορθώσῃς πολὺ ἢ ψυχὴ μου μοι τὸ λέγει, καὶ εἶμαι θεβία ὅτι δὲν ἀπατώμαι· ἐγέρθητι καὶ ἐγὼ θάρρος! Ἐργάσου, ἰδοὺ φῶς· ἐγὼ κάθημαι ὑποκάτω τοῦ ψυχροῦ τούτου ὄρους καὶ εὐδὲ βοηθῶ μετ' δεήσει πρὸς τὸν Θεόν, διότι αἱ δυνάμεις μου δὲν με ἐπιτρέπουν ἄλλην βοήθειαν.

Ὁ χρυσοθήρας ἀνάλαβε τὴν ἀξίνην του, καὶ ἐμψυχωθείς ὑπὸ τοῦ αἵσχους καὶ τοῦ πρὸς τὴν πίστιν τῆς νεανίδος θαυμασμοῦ του, ἐπελήφθη τοῦ ἔργου μετὰ νέας βώμας.

— Θάρρει, ἐπανάλαβεν ἡ δυστυχὴς Λελία, καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ! Εὐχε! τὸρα ἐργάζεσθε καλά! Παναγία μου βοήθησέ μας!

Ἐν μόνον παράπονον ἠκούσθη ἐκ τοῦ σώματος τῆς νεανίδος.

— Τί ψύχρα μεγάλη! σπεῦσον, φίλε μου, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς φῶς.

Καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καρὸν ἐπανελάμβανε. «Σπεῦσον.» Ὡ! τί ἄρα γὰρ ἠσθάνετο τότε ὁ δυστυχὴς χρυσοθήρας, σκεπτόμενος τὰ θειὰ τῆς τόσον τρομερᾶς ἐκείνης νεανίδος ἐκτεθειμένης τοιαύτην ὥραν ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ λίθου! Τὰ σπλάγγνα του κατεσπαρᾶντο, καὶ κατέφερε μετ' ἀνηκούστου ζήτησος τὴν ἀξίνην ἐπὶ τοῦ ἀνηχούντος βράχου. Ὁ νεανίας ἐεργάζετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τοῦ μέρους ὅπου ἡ Λελία ἐκάθητο, καὶ διηγοίην ἤδη τὰ χεῖλη του ὅπως τὴν παρακαλέσῃ νὰ πλησιάσῃ ὀλίγον τὸ φῶς, ὅτε ἡ νεανίς τῷ εἶπε

— Σπεῦσον! σπεῦσον! ἡ ὥρα πλησιάζει — Μὴ περιμένουν εἰς τὴν οἰκίαν — μετ' ἐπιμένουν, δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω περισσότερον. — Ὑγείαινε.

«Ὁ νεανίας προσέβη, ἀλλὰ δὲν εἶδε πλέον φῶς.

Παράδοξος ἀναχώρησις! διὰ τι ν' ἀναχώρησεν μόνη ἐνῶ ἤξευρεν ὅτι ὁ ἐραστής της εἰς τὸ σκότος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ; Μήπως ἡ καρδία της μετεβλήθη ἐν σιγμῇ ἀπελπισίας; Τοιαῦτα διελογίζετο ὁ δυστυχὴς χρυσοθήρας. Οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ ἂν καὶ μικροὶ ἀεχαιτίων ὄμως τὸν ἰρακίτικον τοῦ νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τῆς ἐρωμένης του. Κλονισμὸς ἀφρονήσιος τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ, ἡ καρδία του δὲν ἐπαλλε πλέον, ἐλειποθύμησε, καὶ ἤθελε πέσει καταγῆς ἐὰν δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ τινος βράχου. Ἀναλαβὸν τὰς αἰσθήσεις του, ἐπροσπάθησε ν' ἀεὐρη τὴν ὁδὸν καθόσον τὸ σκότος τὸ ἐπέτρεπε. Δὲν ἠδύνατο βεβαιοῦν ν' ἀνακαλύψῃ ἀκριβῶς τὴν θέσιν ὅπου εἶχε καθῆται ἡ Λελία, ἀλλ' ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἤθελεν ἀναγνωρίσει τὰ παρακείμενα μέρη ἢ τὴν λευκὴν ἐσθῆς της, ἐὰν αὐτὴ ἦτο εἰσέτι ἐκεῖ, ἤθελε διαπεράσῃ κατὰ τι τὸ σκότος.

Καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἐξηρηκμένους πόδας τοῦ Φραγκίσκου, ἡ ὁδὸς, ἄνευ τῆς ἐλάχιστης λάμψεως, ἦτο ἐπι-